

lig livstruende sygdomme en øget tryghed. Vi tror ikke, dette på nogen måde er et columbus-æg, men det har en effekt for lige præcis de grupper, der er tale om her. Man kan derimod ikke udvide garantien til en hel masse andre områder uden at støde mod det, som er det afgørende problem i sundhedssektoren, nemlig mangelen på personressourcer. Derfor skal man ikke tro, at dette kan bruges til blot at gå videre med at få ventetiderne ned. Det er ikke det, der er løsningen på problemet.

Man kan vel sige, at dette er Folketingets julegave til amterne. Der er simpelt hen her tale om det, man kunne kalde Sundhedsstyrelsens patientservice, som sikrer, at amterne nu er i stand til med en passende fast hånd fra Folketinget og ministeren at gennemføre en ordentlig ressourcestyring, og det er i sidste ende det, der er brug for, det er det, der skaber en god mulighed for, at vi faktisk får mere ud af det og dermed giver patienterne nogle bedre muligheder.

På et særligt område har vi fra radikal side en tak til finansministeren, og det drejer sig om det, der nu kaldes freds- og stabilitetsrammen, som tidligere hed katastroferammen, og som altså er et led i et instrument, som vi faktisk længe har haft som en mulighed i Folketinget, men hvor den del af det, der vedrørte forebyggelse og indsats i katastrofer, faktisk var reserveret til modtagelse af flygtninge.

Det er nødvendigt, at der fortsat er penge til flygtningemodtagelsen, til præasylfasen, men det er også nødvendigt, at vi nu får det nye instrument, som sikrer os, at vi enten kan være med til at forebygge konflikter eller sætte ind, når konflikterne er der, når der har været direkte væbnede indgreb af forskellig slags, og dermed være med til med civile midler at bygge det samfund op, som skal sikre stabiliteten fremover.

De midler, der gradvis frigives her – forhåbentlig ikke voldsomt i starten, og sådan ser det heller ikke ud efter de foreliggende forslag – og væsentlig mere på lidt længere sigt, vil give et nyt instrument, som supplerer det, vi på den ene side har i forbindelse med miljøstøtte og ulandsbistand og på den anden side af skalaen, når det går galt, har i forbindelse med forsvarrets internationale indsats. Det tror jeg er en kolossal vigtig ting; det er præcis det instrument, som en række andre lande ikke er villige til at tage med i marken, når konflikter skal løses og man skal sikre sig, at de ikke genopstår efter

kort tid. Det er her, det internationale samfund i høj grad svigter.

Det fører mig så over til den sidste ting, jeg ikke kan undgå at nævne, også fordi det er indgået i debatten i dag, nemlig spørgsmålet om ulandsbistanden. Fra radikal side er vi overordentlig godt tilfredse med, at der er et stort, solidt flertal bag den ulandsbistand, som er på finansloven. Vi er også godt tilfredse med, at Venstre og De Konservative nu direkte markerer, at miljø og det, der nu hedder freds- og stabilitetsrammen, er noget, de har et medansvar for. Det giver en sikkerhed for, at det ikke blot er noget, som man kaster sig over med forskellige sparetiltag, hvis regeringsmagten, det gud forbyde, skulle skifte på et eller andet tidspunkt.

Men jeg vil godt sige, at jeg kan alligevel ikke lade være med at undre mig en lille smule over de ændringsforslag, som Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet har stillet, som går ud på blot sådan her og nu med et hurtigt sving med sparekniven at skære en tredjedel af ulandsrammen væk. Ingen overvejelser om, hvordan det bør gøres, hvilke virkninger det har, nej, det er jo meget nemt, for det kræver sådan set bare en linje på et stykke papir; man tænker på et tal, og så går det igennem.

Hvis man kigger på, hvad det betyder, så betyder det, at man kan skære der, hvor den danske regering ikke på forhånd har bundet sig, og det er jo som bekendt på de humanitære midler, det er altså katastrofeindsatsen, det er på frie midler til internationale organisationer, det er UNICEF, det er WHO, UNDP, den slags organisationer, som i høj grad bl.a., men bestemt ikke kun, tager sig af at hjælpe flygtninge i nærområderne.

Vi må jo bare konstatere, at sådan er det. Jeg er helt sikker på, at uanset at man fra de to partiers side tager det her så let, vil vi givetvis have gode muligheder for, når flere af os nu skal rejse med repræsentanter for de to partier på et lille besøg i Tanzania og kigge på projekter, at forklare, hvorfor det nu ikke er nogen god idé. Så kan det jo være, vi kan få en bedre diskussion, når vi kommer hjem, om, at sådan en rejse måske alligevel kan give noget inspiration til saglige forslag. Det her er faktisk ikke sagligt, og jeg kan da love de to partiers repræsentanter, at sådan helt uden drillerier går det nok ikke på den rejse, men på den anden side plejer vi at have det udmærket.